

«Ехъ, Агалька го отнесе вече Агата,
Следъ него Гърка пъкъ отиде съ Хитрината —
Остава...» — Яхова, Парата дай тогазъ!
И съ най-нищожното съмъ пакъ доволенъ азъ.

«Да бъде!» рече Богъ... А ето низъ баиря
И Българина се задава най подиря,
Нехайно замоталъ единъ презъ други кракъ,
Надъ вежди рунтави нахлупилъ сивъ калпакъ.

Дохожда, спира се и все се пакъ втелесва,
И гузно по тилътъ съ два пръста се почесва:
— Дойдохъ ти, Господи, да ме дарувашъ даръ —
Дари ми Агалькъ... да бъда господаръ...

«Де беше по-напредъ? Раздяла вече стана,
И зарадъ тебъ сега единъ късметъ остана.»
— Прощавай, Господи, по пътя закъсняхъ;
Па малко и таквозъ... на пътъ се поухахъ.

Царвули нали е, изсъгнаха по жега,
Та да покиснатъ ги изухъ, да ми не стега,
А пуста дрямка... На че тамъ съмъ и заспалъ!
«За туй ще мъкнешъ ти сега такъва халъ!

Отвърна Господъ-Богъ: — Такъвъ ти е късметя!
Кисни царвулите! И тазъ що те сполетя,
Ти подиръ ралото влачи я чакъ до гробъ...
Земята работи — и неи бѣди робъ!»